

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A.I.**, narozen ...
státní příslušník Republiky Uzbekistán,
toto času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, sídlem
Šlejnická 1547/13, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-263/LE-BA02-P15-2019 ze dne 1. 8. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobce opustil Uzbekistán v roce 2014 a v roce 2015 vstoupil na území České republiky. V roce 2017 bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce, nebylo však možné jeho

vycestování. Lhůta k vycestování mu byla stanovena až v prosinci 2018. V dubnu 2019 byl žalobce zajištěn, neboť na území státu pobýval bez oprávnění. V květnu 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu výhrůžek ze strany policie Uzbekistánu. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Dospěl k závěru, že žalobce není pronásledován ze strany veřejné moci či soukromých osob. Žalobce opustil vlast, protože měl dluhy. Věřitel mu sice vyhrožoval, přestal s tím však v roce 2017, když žalobce změnil telefonní číslo. V řízení nebyly zjištěny žádné konkrétní informace či alespoň indicie svědčící o tom, že by žalobci ze strany věřitele hrozilo nebezpečí a že by toto nebezpečí nebyly uzbecké orgány schopny či ochotny řešit. Rodina žalobce byla v Uzbekistánu opakovaně navštěvována policií, která zjišťovala informace o žalobci. Nebylo však nijak zjištěno, že by žalobci ze strany policie hrozilo pronásledování pro jeho známost s lidmi z Andijan, kteří jsou považováni za teroristy. Žalobce nikdy neměl potíže se státními orgány, zemi bez problému opustil. Obava z případného uvěznění nemá věcný základ a jde spíše o spekulaci s účelem zintenzivnit azylový příběh. Žádost o mezinárodní ochranu tak žalobci slouží jako účelový prostředek legalizace pobytu na území státu, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po odhalení nelegálního pobytu, zajištění a rozhodnutí o vyhoštění. Politická a bezpečnostní situace v Uzbekistánu je nepříznivá především pro nepřátele stávajícího politického režimu, ekonomičtí migranti jsou obvykle mimo zájem státních orgánů. Ve vztahu k žalobci tak nebyl zjištěn žádný konkrétní důvod, proč by měl být po návratu v nebezpečí.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že se žalovaný nevypořádal s obecně známou špatnou situací v Uzbekistánu a setrval na špatném stavu v oblasti lidských práv, pronásledování mnoha skupin obyvatel, zneužívání justičního a policejního aparátu a celkově totalitním pořádkem panujícím v zemi. Ze zpráv nevládních neziskových organizací plyne, že příslušníci ozbrojených sborů běžně mučí zadržené, aby je donutili k přiznání. Také užívají spoluvězňů k provádění mučení. To vše je soudy ignorováno. Uvedené hrozby mohou „s nikoliv nízkou pravděpodobností“ postihnout i žalobce, který je osobou v hledáčku tajných služeb a který bude nuceně vrácen ze západního státu. Pracovní migranti jsou v Uzbekistánu soustavně šikanováni a nedostatek informací o důvodech vrácení z České republiky na straně uzbeckých orgánů tak z žalobce činí typického adresáta policejní zvůle.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byly ekonomické důvody a nic nepotvrzuje verzi žalobce, že mu hrozí nebezpečí pro jeho známost s osobami z Andijan. Obavy žalobce jsou spekulativní a nemají věcný základ. Žalobce měl navíc možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což neučinil. Špatné poměry v zemi původu pro udělení mezinárodní ochrany nestačí, musí jít o skutečné, bezprostřední ohrožení kvalifikovaně nepříznivým zacházením, což v řízení zjištěno nebylo.
4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Žalobce sice tvrdil, že uzbecký politický režim vystupuje represivně vůči politickým odpůrcům a vězňům do té míry, že jde o kruté, nelidské či ponižující zacházení, nijak ovšem nerozporoval závěry žalovaného, že je ekonomický migrant a není osobou pro uzbecký politický režim významnou a nepohodlnou. V té části se tedy žaloba míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí. Soud se proto zabýval toliko

namítanými vadami řízení, jež měly spočívat v nedostatečném zjištění situace v Uzbekistánu v otázce přístupu státní moci k navrátilivším se občanům, kteří odešli z ekonomických důvodů.

6. Žalovaný v této otázce vyšel z informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi z února 2019, sdělení Ministerstva zahraničních věcí z března 2019 a listopadu 2017 (č. l. 65–67, 68–69, 71–73 správního spisu). Ze všech těchto pokladů vyplývá, že nedodržení zákonných podmínek pro pobyt v zahraničí není nijak trestáno u běžných občanů, kteří odešli ze studijních či pracovních důvodů. Ze strany státních orgánů jim nic zásadního nehrozí s výjimkou problémů při získávání nových cestovních dokladů, potažmo povolení k vycestování. Tyto zprávy do sebe konsistentně zapadají a poskytují dostatečnou oporu pro závěry žalovaného, že žalobci, který zemi opustil z ekonomických důvodů, v zemi po návratu nic zásadního nehrozí. K těmto zprávám měl žalobce možnost se v řízení před žalovaným vyjádřit a mohl navrhnout doplnění dokazování, možnosti však nevyužil (č. l. 78 správního spisu). Úplnost a věrohodnost podkladů tak nezpochybnil v řízení před žalovaným a v řízení před soudem toliko tvrdil, že navrátilivší se pracovní migranti jsou také typickými adresáty státní zvlá. Toto tvrzení podpořil obecným odkazem na zprávu *Amnesty International Report 2017/18 The State Of The World's Human Rights*, na jejíž straně 392 je skutečně zmínka o tom, že bezpečnostní složky pokračují v zadržování desítek lidí podezřelých z členství v zakázaných extremistických skupinách, včetně pracovních migrantů navrátilivších se ze zahraničí. To je však jediná informace, kterou by bylo lze vztáhnout k případu žalobce, která není způsobila zpochybnit vypovídací hodnotu podkladů žalovaného. Ty totiž vychází z aktuálních informací (roky 2018 a 2019, oproti zprávě Amnesty International pro rok 2017), z vlastních poznatků zastupitelského úřadu v Taškentu a plejády dalších zdrojů.
7. Namítal-li žalobce, že již samotné vyhoštění a případné nucené vycestování z České republiky jej učiní předmětem zájmu tajných služeb, neuvedl k tomu žádný konkrétní důkaz, kterým by zpochybnil úplnost a vypovídací hodnotu informací od zastupitelského úřadu v Taškentu, z nich žalovaný vyšel. Většina argumentace žalobce nadto spočívala v odkazech na případy osob politicky nepohodlných uzbeckému režimu, kterou on ovšem není. Ani odkazovaná zpráva Amnesty International argumentaci žalobce nijak zvlášť nepodporuje, tím spíše, že žalobce její obsah nepropojil s konkrétními okolnostmi svého případu: z ničeho konkrétního neplyne (nad rámec spekulace o „*nikoliv nízké pravděpodobnosti*“), proč by žalobce měl být uzbeckými úřady považován za člena náboženských či extremistických skupin pro svůj pobyt v Polské a České republice, které nejsou obecně považovány za centra militantního náboženského extremismu.
8. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
9. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za doplnění žaloby jako písemného podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z 300 Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300 Kč a ze 714 Kč představujících 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly

vyjmenovány. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

10. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť ten je vymezen jako *první porada s klientem* včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Je tedy zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudek NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS 1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil. V této souvislosti je třeba uvést, že v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu byly k výkladu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu vyjádřeny různé názory: např. podle rozsudku č. j. 8 Azs 38/2014-19 ze dne 23. 6. 2014 lze odměnu za tento úkon právní služby přiznat, přestože porada s klientem neproběhla. Oproti tomu rozsudek č. j. 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. 4. 2019 zjevně vychází z nezbytnosti porady a jejího doložení soudem (stejně tak i usnesení č. j. 6 Ads 21/2009-56 ze dne 10. 6. 2009, č. j. 7 As 143/2012-50 ze dne 28. 3. 2013, č. j. 2 Azs 140/2018-50 ze dne 28. 8. 2018, rozsudek č. j. 9 Azs 229/2015-53 ze dne 7. 1. 2016 a další). Za toho stavu vyšel krajský soud z jednoznačného znění § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a z toho, že žalobu v její konkrétní podobě bylo možné vyhotovit bez „přípravy zastoupení“, tj. pouze v rámci sepsání žaloby jako úkonu honorovaného již podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. září 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce